

Felemás kép áll össze, amikor a szurkoló szót halljuk. Egyesek a huligánokra gondolnak, akik törnek-zúznak a találkozók alatt. Petárdákat dobálnak a játéktérre, hazamenetkor meg összeverekszenek az ellenfél ultráival.

A másik csoportba a sokkal szelídebb, valóban szívvel-lélekkel a kedvenceiknek drukkoló, a vereség ízét is másképp ízező személyek állnak. Szerencsére utóbbiakból egyre többen vannak.

Azt vallom, a szurkolás szórakozás, öröm, az összetartozás élményét nyújtja, és presztízst jelent.

□

Nemcsak a csapat váltja ki az összetartozás-élményt,

hanem a stadionjuk is a drukkereknél – mutatta ki egy angol kutatás. A vizsgálat szerint az alanyok 74 százaléka a stadionban élte meg élete legszebb pillanatát, valamint ehhez a helyhez az otthon érzete is kötődik.

„A legfontosabb dolog, amit az emberek a szurkolás révén elérhetnek, egyfajta hovatartozás illetve kötődés-érzés” – állítja Edward Hirt, az Indiana Egyetem pszichológia professzora. „A hasonló irányú ragaszkodás különös köteléket hoz létre az emberekben. Kapcsolatot érezhetünk azokkal, akik ugyanannak a csapatnak szurkolnak, mint mi, és olyan bajtársiasságot tapasztalhatunk, amely túllép önmagunkon”.

Udvarhely is tud szurkolni, ha akar

Hányszor maradt ámulva a vendégcsapat, hogy végig frenetikus hangulatban űzte a házigazdákat a szurkolósereg, a sportszerűség határait betartva. Majd ha elvitték a pontokat, akkor is volt hite, ereje a népnek, hogy megtapsolja őket. Mert nem ellenségről – ahogy sokan tévesen mondják – hanem ellenfélről van szó.

Legyen akár szó a Sport Klubról, vagy az SzKC-ről pár apró félrelépéstől eltekintve mindig az ötödik, vagy a nyolcadik ember volt a sportszerető közönség. Országos bajnoki címeket, nagy skalpokat tudhat magáénak az, aki ott volt a helyszínen, de akár a képernyő előtt is. Igen, a siker mindenkié – még ha sokszor nagyon is sablonosan hangzik ez az edzők, játékosok szájából, amikor megköszönik a biztatást.

Van, ami felháborít, amikor kiborul a bili

Ezek pedig azon magatartások, amelyekről valószínű nem lehet leszoktatni senkit sem. Mert az illető így szokta meg. Számára ez természetes, még akkor is, ha utólag csapatának vállalnia kell a következményeket.

Ilyen az Udvarhelyi körzeti labdarúgó-bajnokság majd minden helyszínén fogadó kép. A pálya korlátjára támaszkodó fiatal és öreg. Nagyon sokuk kezében sör. Ahogy pedig halad a meccs, úgy növekszik a felhőrpintett kortyok, üvegek száma is. A csapatvezető széttárja a kezét, ha nem tud árulni a pálya mellett, akkor nincs mivel kifizetnie a játékvezetőket. A szurkoló pedig nemes egyszerűséggel azt állítja, el sem tudja képzelni a meccset sör nélkül.

Az ország szégyenei voltunk,

amikor az elmúlt szezonbeli kézilabdameccsen a Pandurii Tg. Jiu ellen a szurkolótábor egy része [a játékosok ellen fordult](#), amikor elúszni látszott a meccs. Kifütyülték a kézilabdázókat, majd hölgyeket és gyerekeket félemlítettek meg, akik békére intették őket.

Elkapta a szurkolói hév egy teremlabdarúgó meccsen a biztonsági embert is. Megfeledkezve, mi is a dolga, a játéktéren játékosok és játékvezetők csetepatéjába szólt bele. A találkozó a bajnoki döntőbe való bejutásról döntött a Galac ellen. Nem gondolta, hogy ezzel Székelyudvarhelynek árthat.

Amennyiben a vendégek jelezték volna, hogy őket megfélemlítette a biztonsági ember – még akkor is, ha nem igaz – akkor az SK elveszítette volna a meccsét.

Pedig jobb lenne inkább a szurkolás varázsával maradni!